

Ötvös Németh Edit

búcsú az idei nyártól

csatangol a lábam
a sáros avar nehéz léptű őszbe csavarodik
reménykedve kergetem a nyarat
az erdő fái közt loholok
még hallom kacaját
látom ökörnyalból szótt fátylát
egyre sebesebb
elrohan az ősz elől
mint egy csitri az első randevún

Ötvös Németh Edit

Elástuk

Összetört az idő,
szilánkosra rajzolta arcom.
Egyszer elástunk
egy kismacskát élve
a homokba,
Gyuszikával az
unokatestvéremmel.
Hatévesek voltunk.
Ő később megszerette
az alkoholt.
Az arcán kortyonként
váltakoztak a barázdák.
Az apró állat lett a
legkisebb gondja,
lehet nem is emlékszik rá.
Csak az egyik életét
vettük el, a kilencből.
Koromfekete bársonyáról
peregtek a homokszemcsék
ahogy megrázta magát.
A látványa olyan mély nyomot
hagyott bennem, hogy
utána már semmit
nem ástam el élve.
Előtte megöltem.